

Forslag; men der er intet Tal i Regjeringens Forslag, som stemmer med noget af de andre, eller som i mindste Maade har noget Berøringspunkt med dem. Jeg troer allsaa, at naar det høie Thing anseer det for hensigtsbarende ikke nu at præjudicere Spørgsmaalet om Recrutersnes Uddannelsesfestid, saa kan det ikke gjøre bedre end at tiltræde Regjeringens Forslag; thi saa naaer det netop det, som det ærede Medlem for Veile Amt saa særlig anbefalede. Det ærede Medlem har meent, at man kunde indskrænke Recrutersnes Uddannelsesfestid betydeligt, naar man vilde bortkaste det Unyttige. Jeg skal nu bemærke, at det dog vistnok altid er temmeligt vanskeligt for en Udenforstaaende at sige, hvad der er nyttigt, og hvad der ikke er det. Vi have ikke gjort Andet siden 1842 end at bortkaste, hvad vi ansaae for unyttigt, og jeg troer ikke, at der i den Henseende er nogen Hær, som i sin Uddannelse saa systematisk har søgt at befrie sig for, hvad der maatte ansees for unyttigt, som maastee netop den danske. Forresten troer jeg at kunne appellere til Enhver, som har gennemgaaet en Uddannelse, det være sig i Skolen eller i Livet, om ikke mange Ting ere forekomne ham saa overordentlig nyttige, naar han skulde lære dem, men at han, naar han først har lært dem, har sat stor Priis derpaa. Naar man staaer udenfor, forekomme mange Ting En at være nyttige, hvorimod man, naar man trænger lidt ind i Tingene, finder dem overmaade nyttige. Saaledes vil man som Dreng finde det overmaade nyttigt, naar der med et vist Bedanteri holdes paa, at man skal skrive en ordentlig Haand. Dette er jo Noget, som nu tilbeels betragtes som den største Grad af Bedanteri, men dog troer jeg, at de af os, som have lært at skrive deres Navn læseligt, betragte det som et i hvert Tilfælde nyttigt Bedanteri. Jeg troer, at naar man har indskrænket Uddannelsen saameget, som fleet er hos os, og har reduceret den til det uhyrt korte Tidrum, som her er foreslaaet, saa er der ikke Rimelighed for, at vi endnu skulde hænge ved meget Unyttigt, som vi kunde faste overhord. Det ærede Medlem for Veile Amt har ogsaa udtalt sig derhen, at man ved nu at indkalde et større Antal Recruter maastee vilde svække det Argument, der taler for Ind-

førelsen af en ny Hærplan, idet man derved kom til at nærme sig den Tilstand, som man netop tilsigter at opnaae igjennem en ny Hærplan, den nemlig, at faae et større og større Antal vaabenblygtigt Mandskab vaabenøvet. Det ærede Medlem frygter for, at den gradvise Overgang til det, som vi Alle ønske, skulde svække deres Bestræbelser, som arbejde paa at faae en saadan Tilstand organiseret ved en ny Hærplan. Dette er et pessimistisk Standpunkt, som jeg ikke kan gaae ind paa. Naar vi ville faae den nye Hærplan, er det umuligt at sige; men at man skulde følge det Axiom, at det maa først være rigtig slet, førend det kan blive rigtig godt, det kan jeg ikke gaae ind paa; det er i alt Fald ikke noget krigsministerielt Standpunkt. Jeg haaber, at det høie Thing vil sætte Krigsministeren istand til at undgaae, at det skal blive rigtig slet, førend det bliver rigtig godt.

Spønmæk: Den høitærede Krigsminister beklager meget, at Organisationsplanen af 1842 er saa gennemhullet; at den nu næsten kan siges ikke at eksistere, og slutter deraf, at man maa være saameget mere forsigtig med at gjøre nye Angreb paa den; men paa samme Tid søger den høitærede Minister at fastholde for Krigsministeriet den Ret, at gjøre Afvigelsler, hvorimod dette ikke skal være tilladt for Rigsdagen, navnlig ikke under Finantslovens Behandling. Man skulde deraf slutte, at den Deel af Lovgivningsmagten, som fornemmelig er Skyld i, at Organisationsplanen af 1842 er bleven saa gennemhullet og kommen i den Tilstand, som Krigsministeren saameget beklager, fortrinsviis var Rigsdagen. Jeg troer imidlertid, at det med større Føie kan siges, at det er de forskjellige Krigsministre, som have Skylden derfor. I alt Fald er der ikke foretaget Noget i denne Retning, forsaavidt det er kommet gennem Lovgivningsmagten, uden at de forskjellige Krigsministre dertil have givet deres Samtykke, hvorimod det vel er muligt, at der fra de forskjellige Krigsministeriers Side er blevet gjort Huller og Veksigelsler i Planen af 1842, hvorom den administrative Nødvendighed har været ene, fordi der ikke behøvedes den lovgivende Magts Medvirkning dertil.